

Ὁ φιλικὸς Ἀντώνιος Π. Κομιζόπουλος Φιλιππουπόλιτης.

Περὶ τοῦ ἔθνικοῦ τούτου ἀνδρὸς ἐγράφησαν ἱκανὰ (ἴδε *Μυρτ. Ἀποστολίδου*, «Θρακικά», ἔτ. 1931, Γ', παράρτ. σελ. 128—139.—*Μεζεβίση*, Ἀρετὴ παραδειγματικὴ, Ἀνατολ. Ἐπιθεώρ. Ἀθηνῶν. ἀρ. 261, Ἰουλ. 15 ἔτ. 1886.—*Δάμπρον Ἐννάλη*, Ἑλληνισμός, ἔτ. 1929, σελ. 636). Τούτοις προσθετέον καὶ τὰ ἀκόλουθα.

Ἐσφαλμένως ἐνομίσθη καὶ ἐγράφη ὅτι ὁ πατὴρ αὐτοῦ ὠνομάζετο *Παῦλος*. Ἡ ἐπὶ τοῦ χρυσοτεύκτου περιβλήματος τοῦ ἀφιερωθέντος εἰς τὸν ἐν Φιλιππουπόλει μητροπολιτικὸν ναὸν τῆς Ἁγίας Μαρίνης βαρυτίμου ἱεροῦ Εὐαγγελίου, (ὑπερ εὐτιχῶς διασφύζεται καὶ σήμερον ὡς μέγα κειμήλιον), ἀφιέρωσις ἔχει ἀργυροῦ, κεφαλαίως γράμμασιν φθε: «Ἀφιέρωσις ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίου Κομιζοπούλου εἰς τὴν μητρόπολιν τῆς Φιλιππουπόλεως εἰς τὸν ναὸν τῆς ἁγίας Μαρίνης εἰς μνημόσυνον ἑαυτοῦ καὶ τῶν γονέων του *Παναγιώτου* καὶ *Μελάγχω* καὶ Ἀλεξάνδρου, ἐν Μόσχα 1843 Μαΐου κγ'». Ἐπαναλαμβάνεται δὲ ἡ ἀφιέρωσις ἐν τῇ πρώτῃ ἀγράφῳ τοῦ Εὐαγγελίου σελίδι συντεταγμένη καὶ ἰδιοχείρως γεγραμμένη ὑπὸ τοῦ τότε μητροπολίτου Φιλιππουπόλεως Νικηφόρου τοῦ Λεσβίου, ὅστις καὶ ὑπογράφεται.

Ἐκ τῆς ἀφιέρωσεως τεκμηριοῦται ὅτι ἡ μητηρ του *Μελάγχω* (λίαν εἰθισμένον ὄνομα ἄλλοτε παρὰ ταῖς Ἑλληνεῖσι Φιλιππουπόλεως) χηρέυσασα ἦλθεν εἰς δεῦτερον γάμον μετὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου. Φαίνεται δὲ ὅτι ὁ Ἀντώνιος ἔμεινεν ὄρφανὸς ἐν μικρᾷ ἡλικίᾳ, διότι ἀναγορευθεὶς μαῖστωρ ἀμπατζῆς τῷ 1783 ἀναγράφεται ἐν τῷ τῶν ἀμπατζῆδων κώδικι (Βιβλ. Π, σελ. 13) ὡς ἀδελφὸς τοῦ προσηβυτέρου του ἀδελφοῦ *Κομιζόγλου*, γνωστοῦ ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ οὐχὶ ὡς υἱὸς τοῦ ἐκλιπόντος ἤδη *Παναγιώτου*. Ὁ ἀνώνυμος ἀδελφὸς του παρομείνας ἐν Φιλιππουπόλει διεφύλαξε τὸ ἐπώνυμόν του *Κομιζόγλου*, ὡς καὶ πάντες οἱ ἐξάδελφοί του, ὁ δὲ ἀποδημήσας εἰς Μόσχαν Ἀντώνιος καὶ ὁ εἰς Ἰάσιον νεώτερός του ἀδελφὸς *Γεώργιος* μετέτρεψαν αὐτὸ εἰς *Κομιζόπουλος*. Περὶ τοῦ ἐν Ἰασίῳ Γεωργίου (Π) Κομιζοπούλου γίνεται μνεῖα ἐν τῷ κώδικι τῆς μητροπόλεως τοῦ Νικηφόρου τῇ 20ῇ Μαΐου 1851, σελ. 37. (ἴδε *Μυρτ. Ἀποστολίδου*, «Θρακικά», τόμ. ΙΒ' ἔτ. 1939, σελ. 115 § 3, β').

Ὁ Ἀντώνιος κατὰ τὸ 5ον ἄρθρον τῆς διαθήκης του ἐκληροδότησεν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν κεντρικὴν σχολήν, ἣν καὶ ζῶν περιοδικῶς χρηματικῶς ἐβοήθησε, καὶ εἰς τὰς πέντε ἐκκλησίας τῆς γενετείρας του Φιλιππουπόλεως, τ. 5. εἰς τὴν τῆς μητροπόλεως τῆς ἁγίας Μαρίνης, τῆς ἁγίας Κυριακῆς, τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, τοῦ ἁγίου Δημητρίου καὶ τῶν ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης γρόσια διατιμήσεως ἑκατὸν δέκα χιλιάδας (ἀρ. 110.000). (Κώδιξ μητροπόλεως Νικηφόρου ἐτῶν 1849—1859 τῶν ἐξερχομένων ἐγγράφων, σελ. 52—53, ἐνθα ἀναγράφονται ἢ τε πρὸς τοὺς ἐν Κωνσταν-

Κ. Μ. Ἀποστολίδου
 «Θρακικά» Α'
 τ. 27/1940
 ν. 429-430

τινουπόλει πληρεξουσίου παρακλητικῆ τῆς κοινότητος ἐπιστολὴ καὶ τὸ ἐπιτροπικὸν πληρεξούσιον αὐτῶν πρὸς παραλαβὴν τοῦ κληροδοτήματος παρὰ τοῦ αὐτόθι Ν. Μανιάκη).

Κ. ΜΥΡΤ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ

Βίος Ἀθανασίου Πατριάρχου.—Κατόπιν τῆς ἐκτυπώσεως τοῦ βίου καὶ πολιτείας Ἀθανασίου Α' (σελ. 56—107 τοῦ παρόντος) ἀνέγνωσα τὸν ὑπὸ τοῦ Delehaye δημοσιευθέντα βίον τοῦ ἁγίου, ἐν «Mélanges d'archéologie et d'histoire» v. 17, p. 47—75 et 39—45. Ὁ Delehaye ἔλαβεν τοῦτον ἐκ τοῦ Βαρβερινίου κώδικος ἀχρονολογήτως καὶ ρητῶς λέγει ὅτι δὲν ἐξητάσθη ἢ ἐν χειρογράφῳ κώδικι τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Ὅρους Παντοκράτορος ὑπάρχουσα βιογραφία τοῦ Ἁγίου, ὑπὸ Γεωσῆφ Καλοθέτου συγγραφείσα, περὶ ἧς ποιεῖται μνείαν ὁ Μ. Γεδεών ἐν Ἐκκλ. Ἀληθείᾳ 1884 σελ. 223, ἐξ οὗ ἐξάγεται ὅτι δὲν εἶδε ποσῶς τὸν ρηθέντα κώδικα τῆς Μονῆς Παντοκράτορος.

ΑΡΧΙΜ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΠΑΝΤΟΚΡΑΤΟΡΙΝΟΣ

Τουρκικὴ παράδοσις διὰ τζαμί Διδυμοτείχου.—Ὁ κ. Ἀβρ. Ν. Παράζογλου εἰς τὸν δέκατον τόμον (1940) τοῦ Μακεδονικοῦ Ἡμερολογίου γράφων διὰ τὰ «Στοιχεῖα τῆς Τουρκικῆς Λαογραφίας» εἰς σελ. 212 ἀναφέρει τὰ ἐξῆς: Ἀναφέρουν ὅτι τὸ «Γαϊρσίτσα-τζαμί» στὸ Διδυμότειχον ἔχει κτισθῆ ἀπὸ μιὰ μαμή, μὲ χρήματα κερδισμένα ἀπὸ τὰ στοιχεῖα κ' ὅτι μέσα κατοικεῖ ἕνα κάπριο στοιχειό, σὲ μορφῇ ὄρνιθας. Τὶς νύχτες, λέγουν, ἀκούονται πάντα φωνῆς κλώσσης ὄρνιθας πὸ ὅμως μὴ μπεῖ μέσα στὸ τζαμί ἄνθρωπος στάματόν ἀμέσως».

Ἡ ἐπαρχία Λέρκων.

Παροράματα IB' τόμου.

Σελὶς 171, στ. 20, ν' ἀναγνωσθῆ: ἀπέβγαζον ἕως ἐδῶ.

- » » » 21, νὰ ἀπαλειφθῆ.
- » » » 23, νὰ προστεθῆ, Μαυρογένης τὸ 1786 φεύγων.
- » 172, » 22, ἀντὶ 60 οἰκογενείας.
- » 180, » 21, νὰ προστεθῆ, ἔπειτα ὁ Γ. Γλυκέας ἀπὸ τὰ Ταταῦλα.
- » 184, » 23 » Τελευταίως νέον μικρὸν χωρίον, πλησίον τοῦ Ἀμπαρλῆ καὶ εἰς τὴν διοίκησιν αὐτοῦ ὑπαγόμενον, ὠνομάσθη Ἀβδζιλάρ.

Ὁ φιλικὸς Ἀντώνιος Π. Κομιζόπουλλος Φιλιππουπολίτης.—
Περὶ τοῦ ἐθνικοῦ τούτου ἀνδρὸς ἐγράφησαν ἱκανὰ (ἴδε *Μυρτ. Ἀποστολίδου*, «Θρακικά», ἔτ. 1931, Γ', παρὰρτ. σελ. 128—139.—*Μεξεβέρη*, Ἀρετὴ παραδειγματική, Ἀνατολ. Ἐπιθεώρ. Ἀθηνῶν. ἀρ. 261, Ἰουλ. 15 ἔτ. 1886.—*Δάμπρον Ἐννάλη*, Ἑλληνισμός, ἔτ. 1929, σελ. 636). Τούτοις προσθετέον καὶ τὰ ἀκόλουθα.

Ἐσφαλμένως ἐνομισθῆ καὶ ἐγράφη ὅτι ὁ πατὴρ αὐτοῦ ὠνομάζετο *Παῦλος*. Ἡ ἐπὶ τοῦ χρυσοτεύκτου περιβλήματος τοῦ ἀφιερωθέντος εἰς τὸν ἐν Φιλιππουπόλει μητροπολιτικὸν ναὸν τῆς Ἁγίας Μαρίνης βαρυτίμου ἱεροῦ Εὐαγγελίου, (ὅπερ εὐτιγῶς διασφύζεται καὶ σήμερον ὡς μέγα κειμήλιον), ἀφιέρωσις ἔχει ἀργυροῦ, κεφαλαίως γραμμασιν φθε: «Ἀφιέρωσις ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίου Κομιζοπούλου εἰς τὴν μητρόπολιν τῆς Φιλιππουπόλεως εἰς τὸν ναὸν τῆς ἁγίας Μαρίνης εἰς μνημόσυνον ἑαυτοῦ καὶ τῶν γονέων του *Παναγιώτου καὶ Μελάγχρου* καὶ Ἀλεξάνδρου, ἐν Μόσκβῃ 1843 Μαΐου κγ'». Ἐπαναλαμβάνεται δὲ ἡ ἀφιέρωσις ἐν τῇ πρώτῃ ἀγράφῳ τοῦ Εὐαγγελίου σελίδι συντεταγμένη καὶ ἰδιοχείρως γεγραμμένη ὑπὸ τοῦ τότε μητροπολίτου Φιλιππουπόλεως Νικηφόρου τοῦ Λεσβίου, ὅστις καὶ ὑπογράφεται.

Ἐκ τῆς ἀφιερώσεως τεκμηριούται ὅτι ἡ μήτηρ του *Μελάγχρου* (λίαν εἰθισμένον ὄνομα ἄλλοτε παρὰ ταῖς Ἑλληνιστὶ Φιλιππουπόλεως) χηρέυσασα ἦλθεν εἰς δεῦτερον γάμον μετὰ τοῦ *Ἀλεξάνδρου*. Φαίνεται δὲ ὅτι ὁ Ἀντώνιος ἔμεινεν ὀρφανὸς ἐν μικρᾷ ἡλικίᾳ, διότι ἀναγορευθεὶς μαΐστωρ ἀμπατζῆς τῷ 1783 ἀναγράφεται ἐν τῷ τῶν ἀμπατζήδων κώδικι (Βιβλ. Π, σελ. 13) ὡς ἀδελφὸς τοῦ πρεσβυτέρου του ἀδελφοῦ *Κομιζόγλου*, γνωστοῦ ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ οὐχὶ ὡς υἱὸς τοῦ ἐκλιπόντος ἤδη *Παναγιώτου*. Ὁ ἀνώνυμος ἀδελφὸς του παραμείνας ἐν Φιλιππουπόλει διεφύλαξε τὸ ἐπώνυμόν του *Κομιζόγλου*, ὡς καὶ πάντες οἱ ἐξάδελφοί του, ὁ δὲ ἀποδημήσας εἰς Μόσχαν Ἀντώνιος καὶ ὁ εἰς Ἰάσιον νεώτερός του ἀδελφὸς *Γεώργιος* μετέτρεψαν αὐτὸ εἰς *Κομιζόπουλλος*. Περὶ τοῦ ἐν Ἰασίῳ Γεωργίου (Π) Κομιζοπούλου γίνεται μνεῖα ἐν τῷ κώδικι τῆς μητροπόλεως τοῦ Νικηφόρου τῇ 20ῇ Μαΐου 1851, σελ. 37. (ἴδε *Μυρτ. Ἀποστολίδου*, «Θρακικά», τόμ. ΙΒ' ἔτ. 1939, σελ. 115 § 3, β').

Ὁ Ἀντώνιος κατὰ τὸ ὅσον ἀρθρον τῆς διαθήκης του ἐκληροδότησεν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν κεντρικὴν σχολὴν, ἣν καὶ ζῶν περιοδικῶς χρηματικῶς ἐβοήθησεν, καὶ εἰς τὰς πέντε ἐκκλησίας τῆς γενετείρας του Φιλιππουπόλεως, τ. ῥ. εἰς τὴν τῆς μητροπόλεως τῆς ἁγίας Μαρίνης, τῆς ἁγίας Κυριακῆς, τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, τοῦ ἁγίου Δημητρίου καὶ τῶν ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης γρόσια διατιμήσεως ἑκατὸν δέκα χιλιάδας (ἀρ. 110.000). (Κώδιξ μητροπόλεως Νικηφόρου ἐτῶν 1849—1859 τῶν ἐξερχομένων ἐγγράφων, σελ. 52—53, ἐνθα ἀναγράφονται ἢ τε πρὸς τοὺς ἐν Κωνσταν-

Κ. Μερσίλιτ
 Αποστολίδου:
 «Θρακικά» Α Β
 7.11.1940
 σ. 429-430

τινουπόλει πληρεξουσίου παρακλητικῆ τῆς κοινότητος ἐπιστολῇ καὶ τὸ ἐπιτροπικὸν πληρεξούσιον αὐτῶν πρὸς παραλαβὴν τοῦ κληροδοτήματος παρὰ τοῦ αὐτόθι Ν. Μανιάκη).

Κ. ΜΥΡΤ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ

Βίος Ἀθανασίου Πατριάρχου.—Κατόπιν τῆς ἐκτυπώσεως τοῦ βίου καὶ πολιτείας Ἀθανασίου Α' (σελ. 56—107 τοῦ παρόντος) ἀνέγνωσα τὸν ὑπὸ τοῦ Delehaye δημοσιευθέντα βίον τοῦ ἁγίου, ἐν «Mélanges d'archéologie et d'histoire» v. 17, p. 47—75 et 39—45. Ὁ Delehaye ἔλαβεν τοῦτον ἐκ τοῦ Βαρβερινίου κώδικος ἀχρονολογήτως καὶ ρητῶς λέγει ὅτι δὲν ἐξητάσθη ἢ ἐν χειρογράφῳ κώδικι τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Ὁρους Παντοκράτορος ὑπάρχουσα βιογραφία τοῦ Ἁγίου, ὑπὸ Ἰωσήφ Καλοθέτου συγγραφείσα, περὶ ἧς ποιεῖται μνείαν ὁ Μ. Γεδεών ἐν Ἐκκλ. Ἀληθείᾳ 1884 σελ. 223, ἐξ οὗ ἐξάγεται ὅτι δὲν εἶδε ποσῶς τὸν ρηθέντα κώδικα τῆς Μονῆς Παντοκράτορος.

ΑΡΧΙΜ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΠΑΝΤΟΚΡΑΤΟΡΙΝΟΣ

Τουρκική παράδοσις διὰ τζαμί Διδυμοτείχου.—Ὁ κ. Ἀβρ. Ν. Παπάζογλου εἰς τὸν δέκατον τόμον (1940) τοῦ Μακεδονικοῦ Ἡμερολογίου γράφων διὰ τὰ «Στοιχεῖα εἰς τὴν Τουρκικὴν Λαογραφίαν» εἰς σελ. 212 ἀναφέρει τὰ ἑξῆς: Ἀναφέρουν ὅτι τὸ «Γιορτίζο τζαμί» στὸ Διδυμότειχον ἔχει κτισθῆ ἀπὸ μιὰ μαμή, μὲ χρήματα κερδισμένα ἀπὸ τὰ στοιχεῖα καὶ ὅτι μέσα κατοικεῖ ἕνα κάποιον στοιχειό, σὲ μορφή ὄρνιθας. Τὶς νύχτες, λέγουν, ἀκούονται πάντα φωνῆς κλώσσας ὄρνιθας πού ὅμως μόλις μπεῖ μέσα στὸ τζαμί ἄνθρωπος σταματοῦν ἀμέσως».

Ἡ ἐπαρχία Δέρκων.

Παροράματα ΙΒ' τόμου.

Σελίς 171, στ. 20, ν' ἀναγνωσθῆ: ἀπέβγαζον ἕως ἐδῶ.

- » » » 21, νὰ ἀπαλειφθῆ.
- » » » 23, νὰ προστεθῆ, Μαυρογένης τὸ 1786 φεύγων.
- » 172, » 22, ἀντὶ 60 οἰκογενείας.
- » 180, » 21, νὰ προστεθῆ, ἔπειτα ὁ Γ. Γλυκέας ἀπὸ τὰ Ταταῦλα.
- » 184, » 23 » Τελευταίως νέον μικρὸν χωρίον, πλησίον τοῦ Ἀμπαρλῆ καὶ εἰς τὴν διοίκησιν αὐτοῦ ὑπαγόμενον, ὠνομάσθη Ἀβδζιλάρ.

Ὁ φιλικὸς Ἀνώνιος Π. Κομνηνοπούλλος φιλιππουπόλιτης

περὶ τοῦ ἐθνικοῦ λόλου ἀδελφῆς ἐγγράμμοις ἱκανοὶ (ἴδε, Μυρτ. Ἀποστολίδου, Θρακικῆ, ἔτ. 1931, Σ' παραρτ. σελ. 128-129. - Μετεβίβα, ἄρτι παραδειγματικῆ, ἄναρχ. ἐπιθεώρ. Ἀθηνῶν, ἀρ. 261, ἴουλ. 15 ἔτ. 1886. - Λαμπρόν ἑνώσιον, ἑλληνισμός, ἔτ. 1929, σελ. 636). Σοῦβος προσθέτων καὶ τῆ ἀνώλουθα.

Ἐσομαρτίνας ἐνομοσίθη καὶ ἐγγράφη δὲ ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐνομαζέτο Πάυλος. Ἡ ἐστὶ τοῦ χρυσολευκῶν περιβήματος τοῦ ἀγίου πνεύματος εἰς τὸν ~~ἐκκαμφορῶν~~ ἢ φιλιππουπόλι μητροπολιτικὸν ναὸν τῆς ἀγίας Μαρτίνας βαρυλίμων ἱεροῦ ἐπιγραφίου (ὅσπερ ἐπιχρῶ διασφῆλαι καὶ σήμερον καὶ μετὰ μετμήλιον) ἀγίε-
ρωσις ἔχει ἀργυροῖς, μεγαλοῖς γράμμασι ~~ἔδε~~ ἢ Ἁγίερωσις ὑπὸ τοῦ Ἀνώ-
νιου Κομνηνοπούλου εἰς τὴν μητροπόλιν τῆς φιλιππουπόλις εἰς τὸν ναὸν τῆς
ἀγίας Μαρτίνας εἰς μνημοσύνην αὐτοῦ καὶ τῶν γονίων τῶν Παναγιώτου
καὶ Μελαχχρῶ καὶ Ἀλεξάνδρου, ἢ Μόουβα 1843 Μαΐου κη'. Ἐπι-
νελαμβαίνεται δὲ ἡ ἀγίερωσις ἐν τῇ πρώτῃ σφραγῇ τοῦ ἐπιγραφίου σελίδι σφρα-
γισμῶν καὶ ^{ἰσοχυρῶν} γρηγορῶν ὑπὸ τοῦ τότε μητροπολίτου φιλιππουπόλις Μηνεφό-
ρου τοῦ Λεοβίου, ὅστις καὶ ὑπογράφει.

Ἐν τῆς ἀγίερωσις περιμνηστικῆ δὲ ἡ πρώτη τοῦ Μελαχχρῶ (ἵνα ἐπισημ-
νον ὄνομα ἀλλοτε παρα τῆς ἑλληνικῆς φιλιππουπόλις) χερύσασα ἄλθεν εἰς δευτε-
ρον γόμον μετὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου. φαίνεται δὲ ὅτι ὁ Ἀνώνιος ἐμνεν ὄργανος ἐμ-
νήσῃ ἡλικία, διότι ἀναγορευθεὶς μετ' ἄλλων ἀμπατριῶν τῷ 1783 ἀπογράφει ἐν
τῇ τῶν ἀμπατριῶν κώδικι (βιβλ. II, σελ. 13) ὡς ἀδελφὸς τοῦ πρεσβυτέρου τῶ ἀδελφοῦ Κομνηνο-
πούλου, γνωστοῦ ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ οὐχὶ ὡς υἱὸς τοῦ ἐπιπόνου ἢ δὲ Παναγιώτου.
Ὁ ἀνώνιος ἀδελφὸς τοῦ παρρημῆταις ἐν φιλιππουπόλι διέφυλαξε τὸ εἰσωνυμῶν
τοῦ Κομνηνοπούλου, ὡς καὶ πάντες οἱ ἀδελφοὶ τοῦ, ὅ δὲ ἀποδημῶντες εἰς Μό-
σχαν Ἀνώνιος καὶ ὁ εἰς Ἰάστρον νεώτερος τοῦ ἀδελφοῦ Γεώργιος μετέβησαν
αὐτὸ εἰς Κομνηνοπούλλος. περὶ τοῦ ἑταίρου Γεωργίου (Π) Κομνηνοπούλου γίνετα

μνεία ἐν τῷ κώδικι τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Νικηφόρου τῆς 20 Μαΐου 1851, σφ. 37.
(ὄψ. Μουσ. Ἀποστολίδου, Θρακικῆ, τ. 18. 21. 1939, σφ. 115 2 3. 6.)

• Ὁ Ἀλέξανδρος μετὰ τὸ 5^{ον} ἄρθρον τῆς διαθήκης τοῦ ἐκτελεσθέντος ἐν τῇ Ἑλληνικῇ μετρίκῃ σχολῇ, ἢ καὶ ἐν περὶ τῆς χρηματικῆς ἐβοήθου, καὶ ἐν τῇ πᾶσι ἀεικλίμασι τῆς γενεῆς τοῦ φιλιππουπόλεως, ἐ. ἐ. ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ ἀγίου Μαρτίου, τῆς ἀγίας Κυριακῆς, τῆς ὑπεραγίας Θεωτόκου, τοῦ ἀγίου Δημητρίου καὶ τοῦ ἀγίου Κωνσταντίνου καὶ ἔλαβε πρῶτον διαβιβασίαν ἐκ τῆς δόξης χιλιάδας (ἀρ. 110.000). [Ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ Νικηφόρου ἐκτὸς 1849-1859 τῶν ἐκτελεσθέντων ἐγγράφων, σφ. 52-53, εἶσα ἀναγράφονται ἢ ἐν ὄψει τῆς ἐκτελεσθέντος ἐν τῇ μετρίκῃ σχολῇ τῆς ἀεικλίμασι καὶ τῶν ἐκτελεσθέντων ἀρκετοῦτων ἀπὸ τῆς παραλαβῆς τοῦ ἐκτελεσθέντος παρὰ τῷ ἀδελφῷ Ν. Μανιάτῃ]

Κ. Μουσ. Ἀποστολίδου

ΑΚΑΔΗΜΙΑ